

רע"פ 1973/21 - הקרי יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1973/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: הקרי יוסף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו בית המשפט המחוזי
תל אביב-יפו ב-ע"ח 49320-12-20 מיום 18.2.2021
שניתן על ידי השופט א' הימן

בשם המבקש: עו"ד ליעוז הקרי

בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

1. לפני בקשה אשר סווגה על ידי המבקש כ"בקשת רשות ערעור" על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט א'הימן) בע"ח 49320-12-20, מיום 18.2.2021, בגדרו נדחה ערר המבקש על החלטות בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו בח"נ 59051-12-18, מיום 24.11.2020 (השופט ד' סעדון); בח"נ 60864-02-19, מיום 1.12.2020 (השופטת א' הרנוף); וכן בח"נ 42054-06-19 מיום 11.10.2020 (השופטת ע' יעקובוביץ).

1. בתמצית בלבד יאמר כי למבקש נמסרו הודעות קנס אשר ייחסו לו 29 עבירות של העמדת או החניית רכב שרישיונו פקע לפי סעיף 6(ח) לחוק העזר תל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד-1983. המבקש הגיש בקשות להישפט ביחס לכל אחת מאותן עבירות, ועניינו נדון כיום בשלושה הליכים נפרדים.

במסגרת הליכים אלו, המבקש הגיש בקשות לעיין בחומרי חקירה שונים בכל אחד משלושת ההליכים.

עמוד 1

אחת מבקשות אלה התקבלה באופן חלקי בהחלטת בית משפט השלום בח"נ 59051-12-18 מיום 24.11.2020, ושתי הבקשות האחרות, נדחו בהחלטות בית משפט השלום בח"נ 60864-02-19 מיום 1.12.2020, ובח"נ 42054-06-19 מיום 11.10.2020.

2. ערר המבקש לבית המשפט המחוזי על שלושת ההחלטות, נדחה.

בית המשפט המחוזי קבע בין היתר כי המבקש לא עמד בנטל להראות כי המסמכים שלא ניתנה לו רשות לעיין בהם נחוצים להגנתו; וכי אין בערר "ולא כלום" וכי "מוטביהם למערער [המבקש] – א' – אלמלא הטריח את בית המשפט בהליכים אלה הגובלים בהליכי סרק" – וחייב את המבקש בהוצאות משפט על סך 2,500 ש"ח לטובת אוצר המדינה, לאחר שניתנה לו הזדמנות לטעון בעניין.

3. על החלטה זו הוגשה הבקשה שלפניי, הממוקדת כלפי ההחלטה לחייב את המבקש בהוצאות.

לטענת המבקש, הבקשה הוגשה כבקשה ל"רשות ערעור" לשם הזהירות בלבד, מאחר שלשיטתו קיימת לו זכות ערעור על ההחלטה לפסיקת הוצאות, לאור הוראת סעיף 79 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הקובע כי במקרים שבהם הורשע אדם וחויב בהוצאות משפט, יראו אותם כ"קנס" לעניין הערעור.

כמו כן, טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי לא היה מוסמך להטיל עליו הוצאות בטרם הורשע.

לגופו של עניין, טען המבקש כי הערר שהגיש אינו ערר סרק, וכי הדבר נלמד בין היתר מהיקף הנימוקים המפורטים בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

4. בתגובתה ובהודעתה המשלימה, טוענת המשיבה, בין היתר, כי יש לדחות את הבקשה על הסף. זאת, מאחר שההחלטה מושא ההליך דנן היא בבקשה לעיין בחומרי חקירה, עליה הוגש ערר לבית המשפט המחוזי, ואין זכות להגיש בעניינו ערר נוסף (סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; בש"פ 453/20 צפרוב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (26.1.2020)).

עוד נטען כי בית המשפט המחוזי הטיל על המבקש הוצאות מכוח סמכותו הטבועה לעשות כן, ולא מכוח סעיף 79 לחוק העונשין – וממילא אין ללמוד מסעיף זה כי למבקש עומדת זכות ערעור.

5. בהחלטתי מיום 24.5.2021 הוריתי על קיום דיון בבקשה. אולם, לאחר ששבתי ועיינתי בתיק, ביקשתי כאמור כי המשיבה תגיש הודעה משלימה בהתייחס לחלק מהסוגיות שהתעוררו בבקשה; ולאחר שעיינתי בהודעה המשלימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות על הסף, בלי לקיים בה דיון.

6. כידוע, בהיעדר הוראת חוק מפורשת המורה אחרת, החלטה בהליך פלילי שהיא אינה בגדר "פסק דין", אלא "החלטת ביניים", ניתנת לערעור רק בגדר הערעור על פסק הדין כולו (רע"פ 3553/21 יעקב נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה רמת גן (26.5.2021); רע"פ 6394/18 פלוני נ' מדינת ישראל (18.10.2018); בש"פ 5105/20 שמעון נ' מדינת ישראל, פסקאות 38 לחוות דעתי (25.5.2021) (להלן: עניין שמעון)).

במקרה דנן, החלטת בית המשפט המחוזי להטיל על המבקש הוצאות בשל התנהלותו הדיונית במהלך הליך הפלילי התלווה ועומד אינה מסיימת את ההתדיינות בין הצדדים – ועל כן אין לראות בה "פסק דין", אלא "החלטה אחרת" (עניין שמעון, פסקה 39 לחוות דעתי).

7. על החלטה זו ניתן יהיה לערער בתום ההליך בלבד, בין אם במסגרת ערעור המבקש על פסק הדין שניתן

בעניינו אם יורשע, ובין אם כערעור אזרחי שיופנה כלפי החלטה זו בלבד (ראו למשל בג"ץ 2685/92 ניר נ' נשיא בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, פ"ד מז(2) 203 (1993); ע"פ 292/78 גבאי נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(1) 36, 40-41 (1979); בש"א 10092/17 צרניק נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.2.2018)).

יוער, כי אף סעיף 79 לחוק העונשין, עליו נסמך המבקש בטענתו כי מדובר למעשה בערעור בזכות, עוסק בהטלת הוצאות בסיום ההליך בלבד - לאחר הרשעה. משכך, סעיף זה אינו חל במקרה דנן, וממילא אין בו כדי להקנות למבקש זכות ערעור.

השאלה אם בית המשפט המחוזי היה מוסמך להורות על חיוב בהוצאות כפי שעשה, תיבחן אפוא בסוף ההליך - אם המבקש יבחר לערער על כך.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' באב התשפ"א (29.7.2021).

ש ו פ ט